

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 429/2011-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. októbra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť PaedDr. J. H., V., zastúpeného advokátom JUDr. J. G., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Dunajská Streda v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C/109/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť PaedDr. J. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. septembra 2011 doručená sťažnosť PaedDr. J. H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C/109/2009.

Sťažovateľ sťažnosť odôvodňuje tým, že konanie na okresnom súde od podania „návrhu na určenie výživného manželke“ , t. j. od 12. júna 2009, trvá neprimerane dlho.

Okresný súd rozhodol o návrhu navrhovateľky z 5. februára 2010 na vydanie predbežného opatrenia uznesením z 26. apríla 2010 tak, že zaviazal sťažovateľa prispievať na výživu manželky sumou 2 000 € mesačne.

Dňa 14. júna 2010 podal sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trnave 25. augusta 2010 tak, že uznesenie okresného súdu zmenil a uložil sťažovateľovi prispievať na výživu navrhovateľky 1 343 € mesačne.

Predmetné uznesenie bolo sťažovateľovi doručené 20. októbra 2010. V konaní boli následne nariadené termíny pojednávania na 10. január, 28. marec a 27. apríl 2011. Posledné pojednávanie bolo odročené na 11. máj 2011, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, ktorým bolo sťažovateľovi uložené platiť navrhovateľke výživné v sume 2 900 € a zaplatiť „*dlh na zročnom výživnom vo výške 21 932,47 €*“.

Proti tomuto rozhodnutiu podali odvolania navrhovateľka a tiež sťažovateľ. Ku dnešnému dňu však spis nebol predložený na rozhodnutie nadriadenému súdu. Podľa názoru sťažovateľa postupom okresného súdu dochádza k porušovaniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, a preto navrhuje, aby ústavný súd konštatoval porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu, prikázal okresnému súdu konať vo veci, priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 3 000 € a trovy konania v sume 303,36 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06). Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prieťahoch (napr. m. m. IV. ÚS 147/04).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom okresného súdu dochádza k porušovaniu jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Z obsahu sťažnosti, ako aj zo zistení ústavného súdu vyplýva, že konanie na okresnom súde trvá od 12. júna 2009, keď bol podaný návrh na určenie výživného manželke. Je teda zrejmé, že sťažovateľ namieta zbytočné prietahy v konaní, ktorého dĺžka pred okresným súdom do podania sťažnosti predstavuje iba 27 mesiacov.

Táto dĺžka sama osebe nemá takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov (obdobne napr. I. ÚS 136/2011), ak navyše zo sťažnosti a prehľadu úkonov okresného súdu vyplýva, že počas namietaného obdobia okresný súd priebežne konal (rozhodol uznesením o predbežnom opatrení 26. apríla 2010), nariadil od januára do mája 2011 štyri pojednávania a vyhlásil tiež rozsudok vo veci samej. V období od júla 2010 do októbra 2010 sa tiež spis nachádzal na krajskom súde, ktorý rozhodoval o opravných prostriedkoch proti uzneseniu okresného súdu. Z prehľadu úkonov okresného súdu ústavný súd nezistil väčšie obdobia nečinnosti, ktoré by mali mať prípadne za následok aj porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

K tomu ústavný súd poznamenáva, že ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 35/01, I. ÚS 195/07).

Ústavný súd preto v prípade, ak zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevysloví porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (III. ÚS 30/03) alebo sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (III. ÚS 199/02, I. ÚS 197/03).

Ústavný súd konštatuje, že opísaný skutkový stav neindikuje podľa jeho názoru možnosť prijatia záveru o takom postupe okresného súdu, z ktorého by bolo možné vyvodzovať vecnú súvislosť s označeným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne napr. III. ÚS 65/2011, I. ÚS 136/2011). Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Okrem toho sťažovateľ vôbec nepreukázal, či podal sťažnosť na prietahy v tomto konaní predsedovi okresného súdu podľa ustanovenia § 3 ods. 7 a § 62 ods. 1 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 757/2004 Z. z.“) vo vzťahu k údajnej nečinnosti okresného súdu, a súčasne ani netvrdil, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa [§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne napr. III. ÚS 197/05, III. ÚS 13/06)]. Takisto splnomocnenie udelené pre právneho zástupcu na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom nebolo sťažovateľom podpísané. Ústavný súd preto jeho sťažnosť mohol odmietnuť aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, resp. pre neprípustnosť podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Odmietnutie sťažnosti nevylučuje, aby sa sťažovateľ opätovne uchádzal o ochranu svojich práv v prípade, ak by bol okresný súd v ďalšom období bez ospravedlniteľného dôvodu v napadnutom konaní nečinný, alebo by bola jeho ďalšia činnosť neefektívna, avšak za predpokladu, že predtým vyčerpá právny prostriedok ochrany podľa zákona č. 757/2004 Z. z.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. októbra 2011